

editorial

Després de les nombroses novetats legislatives dels darrers mesos i ja en ple període electoral, l'única disposició recent a destacar és la que conté les **normes de cotització a la Seguretat Social per al 2004**. També us comentem tres **sentències molt recents, de gran interès**.

legislació

ORDRE TAS/368/2004, DE 12 DE FEBRER, PER LA QUAL ES DESENVOLUPEN LES NORMES DE COTITZACIÓ A LA SEGURETAT SOCIAL, ATUR, FONS DE GARANTIA SALARIAL I FORMACIÓ PROFESSIONAL, CONTINGUDES EN LA LLEI 61/2003, DE 30 DE DESEMBRE, DE PRESSUPOSTOS GENERALS DE L'ESTAT PER A L'ANY 2004 (BOE núm. 43, 19.2.2004)

Comentada pel CEMICAL

Les **bases i els tipus de cotització al Règim General de la Seguretat Social** per a l'any 2004 s'estableixen així:

- El **topall** màxim de la base de cotització (que s'incrementa un 3%) s'estableix en 2.731,50 euros mensuals; el mínim (que augmenta un 2%) es fixa, amb caràcter general, en 537,30 euros mensuals.
- En els **tipus** de cotització no es produeixen modificacions significatives, a excepció del que ha d'aplicar-se per contingències professionals a les persones desocupades que realitzin treballs de col·laboració social.

A banda, s'ha de tenir present que de conformitat amb el que estableix l'article 22 de la Llei 52/2003, de 10 de desembre, de disposicions específiques en matèria de Seguretat Social, **la cobertura de l'assistència sanitària del personal funcionari del Règim Especial de Funcionaris d'Administració local, resta sotmesa a tots els efectes al Règim General de la Seguretat Social**. Es manté l'exclusió de la contingència d'incapacitat temporal derivada de malaltia comuna o accident no laboral, aplicant-se un coeficient reductor de 0,055 (0,046 com a quota empresarial i 0,009 de l'empleat).

sentències

INTERINS "ESTABLES"

Sentència del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 2 de Granada de 19 de setembre de 2003

Comentada per Xavier Boltaina

Aquesta sentència, si bé de rang menor, ha posat de nou sobre la taula el tema de la diferència de tracte que reben els funcionaris interins en relació amb els de carrera, en concret en l'aspecte retributiu i més específicament en la percepció dels triennis, que no cobren els interins (*vid.* article 25.3 de la Llei 61/2003, de 30 de desembre, de Pressupostos Generals de l'Estat per a 2004). En aquest cas, una funcionària amb tretze anys d'antiguitat com interina va reclamar el seu pagament. Aquesta situació és qualificada pel jutjat com d'interinitat "estable" i procedeix a aplicar una doctrina legal que va ser dissenyada –si bé per a la concessió d'excedències voluntàries per atenció de fill- per les STC 240/1999 i 203/2000, amb el següent abast: és constitucional que entre un funcionari de carrera i un interí hi hagi un tracte no igual, ja que alguns drets només són predicables del personal funcionari "estable" i no del "provisional o interí". Però el Jutjat considera que el concepte d'interinitat com a sinònim de "provisionalitat" es dilueix quan es porten més de cinc anys com a personal interí: "no hi ha justificació objectiva i raonable, des de la perspectiva de l'article 14 de la Constitució, per a la dispensa, a un funcionari interí que porta més de cinc anys ocupant una plaça, d'un tracte jurídic diferent i perjudicial respecte dels funcionaris de carrera, amb l'únic argument que la seva relació amb l'Administració es provisional...". Per aquesta raó **la sentència, en base al principi de "a igual treball, igual remuneració..." impedeix el tracte desigual dels interins de llarga durada** i reconeix a la funcionària el dret a cobrar els triennis.

Pensem que aquest criteri molt difícilment serà acceptat pel TSJ o en el seu cas pel TS (caldrà esperar a la resolució pertinent), però també és cert que des de les esmentades STC 240/1999 i 203/2000 s'ha iniciat una línia jurisprudencial

que posa en qüestió les interinitats funcionaries que es perllonguen més enllà del que és raonable, especialment quan la plaça coberta no s'ha tret a convocatòria després d'un llarg període. L'intent d'anivellar la manca de "sanció" per a l'Administració d'aquest comportament irregular sembla evident des d'un temps ençà.

ÚS DEL CORREU ELECTRÒNIC

Sentència del Jutjat Social núm. 12 de Barcelona de 29 de desembre de 2003

Comentada per Manuel Gozávez

L'ús del correu electrònic i, en general, de les noves tecnologies en l'àmbit de l'empresa per a finalitats no estrictament professionals és un fet que, prèvia ponderació del seu abast i de les circumstàncies concurrents, pot ser susceptible de responsabilitat disciplinària. La casuística que pot generar-se al voltant d'aquest fet i els pronunciaments dispars per part dels tribunals de justícia amb la correlativa inseguretats jurídica que provoquen, fa necessari, al nostre parer, que els agents socials, mitjançant per exemple la negociació col·lectiva, estableixin les bases i els criteris per a un ús segur i amb garanties d'aquestes eines.

La sentència examina una sanció de suspensió d'ocupació i de sou imposada al president d'un Comitè d'empresa per haver enviat a trenta-vuit treballadors de la companyia, des de l'ordinador del seu lloc de treball i en horari laboral, un correu electrònic que havia rebut prèviament i que feia referència a la problemàtica del personal de l'empresa Sintel. Després de repassar la doctrina constitucional sobre el dret a la llibertat d'expressió i sobre la prohibició de discriminació, considera que la conducta del treballador, tot i implicar l'ús de l'ordinador en el seu lloc de treball per a finalitats no estrictament professionals, és irrellevant en l'àmbit disciplinari. Raona en primer lloc que **aquest ús no es va fer per a fins personals o particulars sinó eminentment laborals i sindicals**, com clarament ho reflecteix el contingut del missatge. En segon lloc, ressalta la relació existent entre la problemàtica de Sintel i l'empresa a la qual pertanyia el representant sancionat, afegint que aquest únicament es va limitar a enviar el missatge tal com el va rebre, sense introduir-ne cap altre contingut. Per últim, després de repassar aquest particular context, conclou que la conducta del representant sancionat estava emparada per la seva condició de membre del Comitè d'empresa, en ús legítim de la funció d'informar als seus representats en els temes que directament o indirecta tinguessin o poguessin tenir repercussió en les relacions laborals, tal com estableix l'article 64.12 de l'Estatut dels treballadors.

SUSPENSIO DELS ACORDS DE CONDICIONS DE TREBALL DEL PERSONAL AL SERVEI DELS AJUNTAMENTS

Sentència del Tribunal Suprem de 12 de desembre de 2003

Comentada per Fernando Alonso

No és notícia el fet que per part del Govern de l'Estat, per mitjà de les seves Delegacions Territorials, s'impugnin davant la jurisdicció contenciosa els Acords i Convenis reguladors de les condicions de treball del personal al servei dels ens locals, quan es considera que els mateixos incompleixen els límits retributius previstos a les Lleis de Pressupostos o a d'altres normes d'aplicació imperativa. L'interès de la sentència que comentem rau en una circumstància que en l'àmbit local és, de vegades, objecte de debat: si un cop anul·lada per sentència la disposició o l'acord vulneradors de la Llei, existeix l'obligació automàtica de tornar els diners que el personal ha cobrat de més o, per contra, la diferència entre el que s'hauria cobrat aplicant la Llei i el que s'ha percebut efectivament, es pot convertir en complements personals i transitoris fins a la seva total absorció, sense que els afectats hagin de tornar cap quantitat.

Aquesta sentència coneix d'un cas en el qual l'advocat de l'Estat va recórrer l'Acord d'aprovació de les condicions de treball i va demanar la suspensió del mateix, com fa habitualment. La Sala del Contenciós del TSJ va desestimar la suspensió perquè es veuria afectat l'interès de l'entitat local en major mesura que l'interès de l'Estat i perquè els efectes de l'acte ja s'havien esgotat, atès que la vigència de l'Acord havia ja finalitzat a la data d'interposició del recurs (s'adoptà al desembre de 1998 i els seus efectes eren des del dia 1 de gener del mateix any). El TS estima el recurs de cassació interposat per l'advocat de l'Estat, discrepant en tots dos aspectes del Tribunal d'instància. El que hem de destacar és que per al TS, el fet que hagi perdut vigència l'Acord impugnat, no vol dir que aquest no tingui efectes, ja que, no només el personal rep els endarreriments retributius, sinó que els futurs increments s'han de fer sobre la base de les retribucions ja percebudes. Encara més, i això és el que especialment ens interessa, indica el TS que l'interès de l'Estat preval sobre l'interès de l'entitat local, el qual, no obstant, també es veuria afectat si s'arribés finalment a una "sentència invalidant dels aspectes recorreguts de l'acte impugnat, ja que en aquest cas es faria necessària la tramitació d'un gran nombre d'expedients de reintegrament contra els funcionaris que haguessin percebut indegudament els augmentos". En definitiva, **sembla que el TS, a l'hora d'executar les sentències que afecten a retribucions del personal al servei de les administracions públiques, s'inclina per la devolució directa de l'excés percebut.**